Triumful speranței

JANETTE OKE
LAUREL OKE LOGAN

Triumful speranței

Seria Întoarcere în Vestul canadian, vol. 3

Traducere de Mihaela Tocuț-Addy

CASACĂRȚII
Oradea, 2021

Copyright © 2016 Janette Oke și Laurel Oke Logan
Cartea a fost publicată în limba engleză cu titlul *Where Hope Prevails*, la Bethany House Publishers, un imprint al Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan, 49516, SUA.
Toate drepturile rezervate.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărţii, Oradea.

Triumful speranței
de Janette Oke și Laurel Oke Logan
Copyright © 2021 Casa Cărţii
OP 2, CP 30
410670, Oradea
Tel./Fax: 0359 800 333; 0728 874 975; 0259 469 057
E-mail: info@ecasacartii.ro
www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
OKE, JANETTE
Triumful speranței / Jannette Oke, Laurel Oke Logan ; trad.: Mihaela Tocuţ-Addy. - Oradea : Casa Cărţii, 2021
ISBN 978-606-732-198-2
I. Logan, Laurel Oke
II. Tocuţ-Addy, Mihaela (trad.)
821.111

Traducerea: Mihaela Tocuț-Addy
Editarea: Camelia Luncan
Tehnoredactarea: Vasile Gabrian
Coperta: Marius Bonce

Tiparul executat la Metropolis srl, str. Nicolae Jiga 31, Oradea
Tel./Fax: 0259 472 640

Personaje

Familia Thatcher

Beth – Elizabeth Thatcher
Mama – Priscilla Thatcher
Tata – William Thatcher
Julie – sora mai mică a lui Beth
Margret, John și JW Bryce – sora mai mare a lui Beth, soțul și fiul acesteia

Alții

Jarrick „Jack" Thornton – ofițer în Poliția Regală Canadiană și pretendentul lui Beth
Molly McFarland Russo – proprietara pensiunii din Coal Valley
Frank Russo – fost miner, proaspăt însurat cu Molly în vol. 2
Teddy Boy și Marnie – adolescenți orfani adoptați de Molly
Philip Davidson – pastor, vechi prieten al lui Jarrick
Robert Harris Hughes – noul învățător

Prolog

Dragă Molly,

Azi am cumpărat biletul pentru lunga călătorie cu trenul din Toronto, prin preria vastă, până în Lethbridge, după care voi avea de îndurat din nou lungul drum cu automobilul până în încântătorul tău sat – al doilea cămin al inimii mele. De astă dată, sunt bucuroasă s-o spun, nu mă sperie voiajul. M-am schimbat enorm de la prima mea experiență ca dascăl. Elizabeth Thatcher cea fragilă și neexperimentată care a sosit în Coal Valley cu mai bine de un an în urmă este acum o femeie cu totul diferită. Simt că mi-am dovedit întrucâtva abilitățile și am devenit mai curajoasă. Sau, mă rog, așa sper eu.

Să fi trecut într-adevăr numai o vară de când mi-am luat la revedere de la elevii și toți prietenii mei din Coal Valley? Mă învârt nerăbdătoare prin holurile mochetate din grandioasa casă a tatei, tânjind după simplitatea vieții alături de voi. Mai că te aud râzând vârtos la citirea acestor rânduri. Dar tu, Molly, înțelegi mai bine ca oricine ce vreau să zic, din moment ce ai propriile-ți rădăcini adânci în frumoasa noastră vale.

Totuși, de astă dată realizez pe deplin cât de mult au să îmi lipsească părinții și surorile mele dragi. Julie se tot roagă de tata s-o lase să vină cu mine, dar până acum el și mama nu au cedat rugăminților ei. A rămas la fel de pătimașă cum era când ai cunoscut-o, dar o iubim enorm cu toții, cât de impetuoasă și de îndărătnică ar fi ea. Margret acceptă inevitabilitatea plecării mele cu o resemnare solemnă. Ea și John își așteaptă cel de-al doilea copil, care le va ocupa în curând tot timpul. Ce n-aș da să-l pot pune pe nepoțelul meu, JW, într-o valiză și să-l iau cu mine! Orișicum, îmi tresaltă inima de bucurie la gândul de a mă reîntoarce după aceste luni de despărțire – și de a te revedea pe tine, scumpa mea prietenă, care îmi ești ca o a doua mamă. Avându-te alături, simt că am o familie și acolo, în Coal Valley.

Molly, știu că ai aflat deja despre greaua încercare prin care am trecut în ultima parte a verii, când plăcuta noastră croazieră a fost întreruptă într-un mod brusc și terifiant. Cât mi-aș fi dorit să pot sta de vorbă cu tine în acele zile cumplite când nu știam nimic de scumpa noastră Julie! Ceea ce probabil că n-ai auzit este faptul că noi îl priviserăm pe Nick, tânărul care a răpit-o, ca pe un prieten. Răpirea a fost pusă la cale cu ajutorul a două tinere cu care s-a împrietenit Julie pe vas. Fetele păreau a fi demne de încredere. (Simt cum îmi tremură mâna în timp ce scriu asta.) Calvarul acelor zile în care nu știam unde se află Julie a fost aproape de nesuportat. Trebuie să recunosc că mi-a fost zdruncinată credința. Nu sunt prea mândră de atitudinea mea, dar sunt convinsă că încercarea aceasta m-a făcut mai puternică. Slavă Domnului că Julie a fost găsită teafără și nevătămată!

Trebuie să menționez, de asemenea, cât de recunoscătoare am fost să-i văd pe Edward Montclair și pe Jack Thornton, bravii noștri ofițeri din Poliția Regală, venind prompt în ajutorul nostru. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că le-a dat înțelepciunea de a descoperi unde fusese dusă Julie. Contribuția lor a schimbat complet mersul evenimentelor.

Deși buna cuviință mă oprește să intru în amănunte, sunt convinsă că mi-ai bănuit de mult afecțiunea crescândă față de Jack. (Între patru ochi îi spun în continuare Jarrick, așa cum a fost botezat – deși eu și mama lui suntem probabil singurele care o facem!) E greu de descris în cuvinte cât de mângâietoare a fost prezența acestui bărbat puternic și ocrotitor în acele zile de coșmar.

Din păcate, trebuie să fim conștienți că pericolul este prezent pretutindeni – așa cum a fost până și în Coal Valley, unde Davie Grant făcea contrabandă cu alcool, activitățile lui frauduloase afectând pe mai mulți dintre scumpii mei elevi, printre aceștia numărându-se chiar și Marnie și Teddy Boy, iubiții tăi copii de suflet. Slavă Domnului că sunt din nou în siguranță sub ocrotirea ta – și a lui Frank, desigur. Vă felicit încă o dată pe amândoi pentru recenta voastră cununie. Cine ar fi crezut că veți ajunge să vă căsătoriți în secret – ca doi adolescenți! Abia aștept să povestim mai multe când voi sosi în Coal Valley, pe data de 15 ale lunii.

A ta prietenă devotată,
Beth

Capitolul 1

În afara faptului că erau mult mai puține gropi – drumul fusese în mod clar reparat pe parcursul verii, cât fusese ea plecată –, mai era ceva ce i se părea ciudat. Călătoria cu mașina dura și de astă dată ore întregi. Taxiul lăsase în urmă colinele submontane aflate la vest de Lethbridge și urca acum șerpuit pe falnicii Munți Stâncoși, cu fiecare cotitură îndepărtându-se tot mai mult de lumea civilizată cu tot confortul acesteia – de telefoane, de medici, de electricitate și de apă curentă.

Cu toate astea, Beth nu simțea nicio ezitare la gândul că se întoarce în Coal Valley. O și vedea pe coana Molly stând pe veranda pensiunii, o clădire masivă, cu fațada decolorată de trecerea anilor, dar caldă și primitoare. Mese sățioase, conversații lungi seara după spălarea vaselor, apoi sus în cămăruța confortabilă să se cuibărească sub o plapumă groasă, numai bună pentru a ține frigul departe. Ce mai, abia aștepta să se vadă ajunsă la destinație.

Totuși, de astă dată, privind peisajul colțuros care se derula dincolo de fereastră, ceva i se părea oarecum schimbat. O năpădi, în mod inexplicabil, o ușoară teamă, umbrindu-i încântarea întoarcerii în Canada de Vest.

Se aplecă anevoie în față să apuce spătarul șoferului și întrebă cu jumătate de gură:

— Vă rog să nu mi-o luați în nume de rău, stimate domn, dar sunteți sigur că acesta este drumul spre Coal Valley?

Taximetristul râse zgomotos.

— Da, domniță. Fost-am nu o dat' prin părțile astea. Încă vreo trei kilometri ș-am ajuns.

Beth se lăsă înapoi pe spătarul tare al banchetei, își îndesă mai bine pălăria peste părul castaniu și ajustă acul lung cu care era prinsă, dorindu-și să arate cât de cât prezentabil la sosire. *Oare mă va fi așteptând cineva? Coana Molly fără doar și poate – ba nu, doamna Russo, așa o cheamă acum. Și poate Frank al ei așijderea. Oare vor fi acolo și Teddy, Marnie, ceilalți copii și mamele lor?… Îmi doresc să îi revăd pe toți.*

Netezindu-și cutele fustei și îndreptându-și jacheta, Beth scrută cu privirea versanții abrupți ce se înălțau mult deasupra liniei copacilor și valea de dedesubt prin care șerpuia râul. Niciuna dintre priveliști nu i părea însă cunoscută. Singurul lucru pe care îl recunoștea era omniprezenta cale ferată, care urca înălțimile odată cu ei. *Să fi uitat complet drumul de când am fost ultima oară aici?*

Călătoria din Toronto până în micul sat minier cocoțat pe un masiv estic al Munților Stâncoși fusese cât se poate de obositoare. Beth însă se obișnuise cu dificultățile unui asemenea voiaj – acum știuse măcar la ce să se aștepte. Neliniștitor era faptul că, în locul legăturii puternice față de căminul ei din vest pe care se așteptase s-o simtă la sfârșitul călătoriei, se simțea atât de… pierdută.

Ațintindu-și din nou privirea pe fereastra prăfuită, observă copacii. *Sunt mai departe de drum decât îmi aminteam eu…* Lăsă ușor geamul în jos și, privind mai atent, remarcă grăitoarele buturugi împrăștiate pe marginea drumului, capetele lor circulare de un galben-crem stând dovadă recentei amputări a tot ce se aflase deasupra.

Se aplecă din nou spre șofer.

— De ce au fost tăiați atâția copaci?

— Poftim? făcu buimac taximetristul.

— Mai toți copacii de pe marginea drumului au fost tăiați. Știți cumva de ce?

— A, se pregătesc să lărgească drumu' și să-l pietruiască, râse bărbatul încetișor. Orășelu' dumitale crește văzând cu ochii, domniță. Pare-se că s-or schimbat multe de când ai fost ultima oară aici.

Beth dădu din cap și se încruntă. *Nu prea multe, sper!* își zise ea, ridicând geamul înapoi să nu mai intre praful.

Avusese deja parte de destul tumult în ultimele săptămâni de vară petrecute acasă. Înapoi în Toronto, după ce croaziera prin Provinciile Maritime le fusese curmată brusc de dispariția lui Julie, sperase să se poată întoarce în Vest împreună cu Jarrick. *Jarrick*. Până și numai gândul la el o făcu să zâmbească și să se îmbujoreze toată.

Întreaga ei familie se îndrăgostise de Jarrick pe durata scurtei lui șederi în casa lor – până și mama. Aceasta îl prezentase cu mândrie în toate cercurile lor sociale, neratând nicio ocazie de a face paradă cu el, îmbrăcat în frumoasa lui jachetă roșie de ofițer. Zâmbetul lui luminos, părul arămiu, mustața îngrijită – laolaltă cu acei ochi de un albastru strălucitor și umorul lui fin – cuceriseră pe toată lumea. Și fusese mai încântător decât și-ar fi imaginat ea să stea alături de acest bărbat falnic, cu mâna strecurată sub brațul lui, încercând să nu roșească de plăcere la gândul că toată lumea îi acceptase de acum drept o pereche oficială.

Doar doamna Montclair reușise să rupă vraja, comparându-l în mod deschis cu fiul ei, Edward, și deplângând recenta plecare a acestuia. *Aveau nevoie de el în Vest, atâta tot. Nu sunt, vezi bine, mulți ofițeri care să-i poată ține locul lui Edward al meu. Ar fi pierduți fără el*.

Jarrick se mulțumise să îi zâmbească femeii, după care își coborâse privirea spre Beth și îi făcuse discret cu ochiul.

Iar, apoi, Beth primise o scrisoare prin care era rugată să își amâne plecarea din Toronto, întrucât „*comitetul școlar mai are de rezolvat anumite chestiuni legate de situația actuală din Coal Valley. Așteptăm cu nerăbdare întoarcerea dumneavoastră…*” etc. Beth încercase să nu se întrebe ce o fi însemnând această amânare, dar era clar că Jarrick nu va putea să mai aștepte până la o dată ulterioară. Își luaseră așadar rămas-bun cu lacrimi în ochi, iar ea rămăsese în Toronto fără el.

După trei săptămâni, primind confirmarea inspectoratului școlar, a venit vremea să pornească singură la drum. Și-a petrecut

călătoria în vest citind și așteptând cu nerăbdare revederea lui Jarrick pe drum. Din păcate, nici că au schimbat două vorbe în mica gară prăfuită din Lethbridge, că el a primit un mesaj scris de mână cu privire la o misiune importantă care îi necesita prezența imediată. Au fost din cale afară de dezamăgiți amândoi, mai ales că planificaseră să petreacă două zile în oraș, în casa unor prieteni, înainte ca Beth să pornească mai departe spre Coal Valley.

Clipi înlăcrimată la gândul că mult așteptata cină promisă de Jarrick – la restaurantul lor preferat din Lethbridge – fusese din nou amânată. *Viața are cu siguranță darul de a ne priva de momente prețioase – sau, mai bine zis, de a ne submina planurile făcute în acest sens! Și eu care speram că aceasta va fi ocazia când Jarrick mă va cere de soție…*

— Îți mulțumesc, Tată, se rugă Beth în pofida frustrării sale, că îmi înțelegi mereu inima și că ești alături de mine, chiar și atunci când eu nu Îți cunosc scopurile.

Se rugă și pentru Jarrick, sigură că neprevăzuta schimbare de planuri îl întristase la fel de mult ca pe ea.

Automobilul viră brusc, zdruncinând-o. Având picioarele prea scurte ca să le poată apăsa ferm pe podea, Beth se rezemă cu brațul de portieră, înghițindu-și nemulțumirea.

O curbă cunoscută și apoi o cărare ce ducea în pădure îi atraseră subit atenția. *Suntem aproape!* fremătă Beth în sinea ei. *Mai e puțin și ajungem!* Copacii se răriră iute, descoperind vederii micul ei sat. *Coal Valley – finalmente.*

Zăbovi la adăpostul portierei deschise câtă vreme taximetristul îi descărcă valizele și cuferele pe micul trotuar de scânduri. *Unde mă aflu?* Nu îndrăzni să pună întrebarea cu voce tare, dar îi venea greu să creadă că așezarea aceasta era… Coal Valley! Privirea îi căzu întâi pe albul strălucitor al celor doi pereți largi din stânga ei. În trecut, compania minieră nu catadicsise să își orneze clădirile construite în grabă. Acum, ușa de la intrare și ferestrele ample erau mărginite de canaturi elegante, vopsite în verde. De-a curmezișul fațadei, denumirea companiei era scrisă

cu litere negre, îngroșate – de parcă firma ar fi deținut întregul sat. Într-un fel, poate chiar așa și este.

Pe partea opusă a străzii, tufele părăginite fuseseră tunse și fuseseră plantate flori de-a lungul aleii ce ducea spre clădirea care fusese cârciuma soților Grant – și, nu demult, școala în care predase Beth. Fosta firmă fusese înlocuită cu una nouă, care anunța, cu litere cursive albastre *Ceainăria lui Abigail*.

Bravo ție, Abigail – ai reușit: ți-ai pornit propria afacere. Îi zbură gândul la primirea care i se făcuse anul trecut, când mamele, majoritatea rămase recent văduve, o întâmpinaseră chiar în clădirea aceea ca să îi prezinte oferta pe care i-o puteau face pentru postul de învățătoare. Se așteptaseră în mod clar ca Beth să se răsucească pe călcâie și să o ia la sănătoasa chiar și numai la gândul de a ține orele într-un salon de biliard. Și totuși, în ziua aceea au reușit cumva să îi câștige inima și încrederea. Abigail Stanton fusese un lider redutabil în rândul femeilor, aducându-le tuturor încurajări și mângâiere.

Grădina comunitară din parcela cândva pustie de lângă ceainărie era plină de roade. *Cu atâtea legume de conservat, probabil că iarna aceasta va fi mai ușoară decât precedenta.* Iar alături… alături se afla ampla pensiune a lui Molly. *Casa mea din Coal Valley.* Beth răsuflă ușurată. *Bine măcar că aici nu s-a schimbat nimic.*

Apoi remarcă însă și mai multe cioturi. Păreau să se înalțe pretutindeni, de jur împrejur, dincolo de fiecare clădire, neînsuflețite și hâde. Micul centru al așezării fusese complet defrișat. Îi păli zâmbetul.

— Domnișoară Thatcher! Domnișoară Thatcher!

Beth se întoarse spre avalanșa de copii ce se revărsau din sala de întruniri a companiei miniere.

— Ce bine ne pare că v-ați întors, domnișoară Thatcher! Că tare v-am dus doru'.

Marnie, care îi era aproape ca o soră mai mică la cei paisprezece ani ai săi, fu prima care o îmbrățișă cu căldură.

— Abia așteptam s-ajungeți.

Trupul zvelt și fața îngustă a fetei păreau parcă mai mature decât își amintea Beth. Părul lung castaniu îi era prins la spate cu agrafe. *Da, nu mai e o copilă, ci o domnișoară în toată regula.*

— Și mie mi-a fost dor de voi, draga mea.

O îmbrățișară toți pe rând, Beth fiind doar vag conștientă de mulțimea care se strângea rapid în jurul lor. Sătenii li se alăturau din toate direcțiile în vreme ce ea trecea de la un elev la altul, mângâindu-i ba pe umăr, ba pe obraz și zâmbind în ochii radioși ai fiecăruia.

— Of, Doamne, cât ați crescut! Ce ați făcut vara asta de v-ați înălțat așa de mult?

Râseră toți împreună cu ea, comentând unii peste capetele altora și punând fel și fel de întrebări.

— Ce-ați făcut cât ați fost plecată, domnișoară Thatcher?

— Ne-ați lipsit mult de tot.

— Vara a fost așa de lungă fără 'mneavoastră!

Beth râse iar.

— E cel mai frumos compliment pe care îl poate primi un dascăl!

— Orișicum, tare ne bucurăm că v-ați întors.

Micuța Anna Kate anunță pe nerăsuflate:

— Avem o școală nouă, domnișoară Thatcher.

— Zău? Unde…?

Cu toată vâlva din jurul ei, Beth nu primi însă nicio lămurire.

— Și avem și colegi noi, ciripi Levi, trăgând de cămașă un alt băiat, ca acesta să vină mai aproape. El e Mikey. E noul meu prieten.

— Încântată de cunoștință, Michael, privi Beth în jur și observă stând la oarecare distanță mai mulți copii pe care acum îi vedea pentru prima dată. Mă bucur să vă întâlnesc pe toți, adăugă ea, făcându-le zâmbitoare cu mâna. Sunt sigură că vom ajunge să ne cunoaștem mai bine unii pe alții cât de curând.

Anna Kate o trase de braț.

— Haideți să vedeți noua noastră școală. E aici, în sala companiei. Ăi de la mină or construit o clădire nouă mai jos, lângă râu. Veniți de vedeți, domnișoară Thatcher.

Cu răsuflarea tăiată, Beth urmă însuflețitul grup spre sala în care ținuseră deja atâtea întâlniri ale cercului biblic, spectacole școlare și slujbe duminicale. *Anul acesta vom avea o sală de clasă așa cum scrie la carte! Parcă nici nu-mi vine a crede că șefii de la mină au fost atât de generoși. Va trebui neapărat să îi mulțumesc domnului Gowan.*

Zărind-o pe Molly la marginea mulțimii, Beth mai că o luă la fugă spre ea. Trupeșa femeie o așteptă cu brațele larg deschise, un surâs cald încrețindu-i cutele din jurul ochilor. Părul ei rar avea și mai multe fire cărunte, dar rochia de casă, decolorată și peticită, rămăsese fără doar și poate aceeași. Beth se cuibări în îmbrățișarea ei. *Cum de nu mi-a trecut prin cap să aduc niște stofă pentru una, două rochii? Ei, lasă, am să-i cumpăr materialul necesar la următoarea vizită pe care o voi face în Lethbridge.*

— Bine te-ai întors acas', drăguță, zise Molly, bătând-o afectuos pe spate. Tare mă bucur să te revăz.

Trăgându-se îndărăt și lăsând capul într-o parte, Beth răspunse cu un surâs în colțul gurii:

— Și eu mă bucur să te revăd pe tine…, *doamnă Russo*!

— Nici mie nu-mi vine a crede, da' cu ajutoru' lu' Dumnezeu chiar ne puserăm pirostriile.

— Vai, Molly, mă bucur atât de mult pentru voi – atât pentru tine, cât și pentru scumpul nostru Frank.

— Ei, las' c-om avea destul timp pentru asta mai târziu. Ci acu', dacă nu vrei să te ia pe sus, du-te repejor de-i urmează pe ăi mici să vezi ce surpriză ți-or pregătit.

Râzând, Beth o luă de braț și intrară în urma mulțimii în clădirea de lemn. Înăuntru așteptau și mai multe sătence, o sumedenie de decorațiuni simple de hârtie și o masă încărcată cu fursecuri și punci.

— Doamne, ce frumos…, murmură Beth impresionată. Bănuiesc că tu le-ai dat tuturor de știre când voi sosi, dar nu trebuia să vă deranjați atâta…

— Ba cum nu? ripostă Molly, lipindu-și capul de al ei. Suntem tare bucuroși să te avem din nou printre noi, Beth. Chit că ești pasămite prea ostenită după călătorie ca să-ți arză de vânzoleală.

— Pentru *asta* nu sunt nicidecum obosită. Am așteptat de mult momentul acesta.

Beth făcu ocolul sălii, stând de vorbă cu copiii și cu mamele lor. Știa, la fel ca înainte, că la ora asta, bărbații – cei care înlocuiseră treptat victimele exploziei de la mină – vor fi muncind din greu în subteran. Zgomotul ritmic al utilajelor din apropiere era de-a dreptul reconfortant. Însemna industrie, muncă și profit. Însemna că nevoile familiilor din sat erau satisfăcute.

Chiar dacă Frank Russo nu mai lucra de mult la mină, lipsa mâinii sale drepte amintea constant de efortul și sacrificiile pe care le făcuse pentru companie – bătrânul Frank care preluase vajnic inițiativa și o luase de nevastă pe coana Molly vara aceasta. Beth salută lumea care se îmbulzea în jurul ei, căutându-l cu privirea prin mulțime. În cele din urmă, îl reperă într-un colț al sălii. *Ca de fiecare dată, așteaptă retras deoparte până ce este băgat în seamă.* Se îndreptă grăbită spre el și își înlănțui brațele pe după umerii lui.

— Bine ai venit, *signorina* Beth.

— Of, Frank, a trecut atâta vreme de când nu ne-am văzut! Acum că suntem din nou împreună, simt că m-am întors acasă, la unchiul meu preferat – la unchiul meu *italian* preferat.

Bărbatul râse cu poftă, trăgând-o încă o dată la pieptul lui lat.

— Ești prea amabila, *signorina* Beth. Dar știm cu toții ca, in loc de unchi, vrei a zice *bunic*.

— Un bărbat suficient de ager cât să-și ia iubita și să se însoare în secret nu poate pretinde că e *bătrân*.

Fața lui mustăcioasă se destinse într-un zâmbet larg și Frank îi făcu mucalit cu ochiul.

— Eu și Mollina mea suntem fericiți impreuna.

— Sunt sigură de asta. Și am fost încântată să aud că v-ați căsătorit, răspunse Beth, depunând un mic sărut pe obrazul lui bărbos.

— Domnișoară Thatcher, o bătu ușor pe umăr Ruth Murphy, zâmbind sfioasă, ai vrea, te rog, să vii? Suntem gata

să binecuvântăm bucatele și nu vrem să începem fără oaspetele nostru de onoare.

Încuviințând din cap, Beth îi mai zâmbi o dată lui Frank și o urmă.

Pe durata festivităților, îi fură prezentate cinci familii care se alăturaseră de curând comunității. Pe lângă acestea, casele nou-construite de către companie găzduiau acum și câțiva dintre burlacii care petrecuseră iarna anterioară într-o tabără de adăposturi improvizate.

Făcând cunoștință cu copiii nou-veniți, doisprezece la număr, cu vârstele cuprinse între șase și cincisprezece ani, Beth se întrebă cum va putea gestiona de una singură atâția elevi.

Ce-i drept, câțiva dintre foștii ei învățăcei părăsiseră localitatea – mamele lor, după ce își pierduseră soții în explozia de la mină, fuseseră nevoite să își încropească un trai în altă parte. Deși trecuse mai bine de un an de atunci, comunitatea resimțea în continuare impactul brutal al tragicului accident.

Într-un sfârșit, așezându-se pe o bancă de lemn alături de Molly, Beth își plimbă privirea prin sală. Avea atâtea de discutat cu scumpa ei prietenă…

— Sunt impresionată de efortul pe care l-ați depus ca să organizați această petrecere. E un dar de-a dreptul minunat, se uită ea în jur. Dar unde e Frances?

Molly oftă.

— O, n-ai auzit? S-a mutat și ea – la niște rubedenii din Vancouver. După ce i s-or prăpădit și bărbatu', și pruncii, nu mai avea nimic care s-o ție acilea. Da' eu una sigur o să-i duc doru'.

— Of, Molly, îmi pare atât de rău… Era cea mai bună prietenă a ta.

— Și încă mai este. Da' viața-i plină de alegeri grele. Familia tre' să fie mereu pe primu' loc, făcu femeia, gânditoare, o pauză. Poate că într-o bună zi oi lua frumușel trenu' și i-oi face o vizită. Asta chiar c-ar fi o aventură pe cinste, nu-i așa?

— Ar fi cu siguranță o aventură grozavă – dar poate și un pic înfricoșătoare, murmură Beth, imaginându-și toate lanțurile muntoase pe care le-ar avea de traversat trenul până în Vancouver.

— Ei bine, acu' se călătorește mult mai mult decât pe vremea când venit-am acilea eu și Bertram, Dumnezeu să-l odihnească. Acu' lumea vine și pleacă întruna, și drumu-i din ce în ce mai bun. Păcat că n-apucat-ai să-ți întâlnești colegu' ăl nou. Plecat-a săptămâna asta să-și vază logodnica. E așa un du-te-vino, că nici nu mai pot ține pasu' cu toate sosirile și plecările astea.

— Pe cine să întâlnesc?

— Pe învățătoru' ăl nou.

Beth își răsuci capul spre ea și o privi buimacă.

Molly strânse din buze și își încruntă fruntea.

— A, nu știai?, o luă de mână și se grăbi să continue: Eram sigură că auzit-ai deja. Nu te necăji, drăguță, că-i un lucru bun. Venit-or ăi de la inspectoratu' școlar și, făcând o listă cu copiii din sat, or ajuns la concluzia c-a fi nevoie de *doi* dascăli ca să-i școlească pe toți. Așa că anu' ăsta o să ai în clasă numa' *jumătate* dintre prunci. Și chiar ș-așa îs prea mulți, îi strânse ea mâna într-a sa, zâmbindu-i cu căldură.

Creierul lui Beth se umplu de întrebări nerostite. *El unde va…? Eu ce voi…? Care dintre elevii mei…?* Era prea dificil să cuprindă cu mintea toate implicațiile.

— Nu s-a făcut încă separarea, explică Molly. Da' majoritatea mamelor socotesc, bag seamă, că el o să le predea pruncilor mai mari și tu, ălor mai mici – că ești mai blândă și mai înțelegătoare.

Gândurile lui Beth zburară instantaneu la Teddy și la prietenul cel mai bun al acestuia, Addison, la Luela și James, la Peter și Bonnie. Planificase să își dedice mare parte din timp și atenție pregătirii acestora pentru examenele de sfârșit de an, dornică să îi vadă absolvind, capabili să aleagă un trai care să nu se rezume la mina de cărbuni. *Pe câți dintre elevii mei are să-i preia, mai exact, acest nou învățător?* se întrebă ea înfiorată, punându-și jos ceașca de cafea.

— Cine este acest bărbat? Ce știm despre el?

— Suntem norocoși să-l avem, răspunse Molly, fără să-i dea drumul la mână. Domnu' Robert Harris Hughes, așa-l cheamă – are două nume de familie, dacă-ți poți închipui!, râse ea încetișor, dar râsul îi sună cam forțat. E un om școlit – din Est, la fel ca mătăluță.

— Ați făcut cu toții cunoștință cu el?

— Sigur că da. Fost-a acilea mai toată săptămâna trecută. A tras la pensiunea mea.

— Și acum unde este?

— S-a-ntors în Calgary, să-și viziteze logodnica. Pare-se că ea nu-i prea dornică să bată atâta drum pân-acilea. Pe de altă parte, încă nu-s căsătoriți, așa că n-ar avea orișicum niciun rost să vie.

Beth procesă informația fragmentară cu voce tare.

— E logodit cu o femeie care nu locuiește prin părțile astea – și nu vrea nici măcar să vină în vizită aici. E un om cu stare, educat în Est. Atunci oare ce l-a determinat să vină până *hăt în Coal Valley*?

Molly zâmbi hâtru și chicoti.

— Da' *mata*, drăguță, de ce-ai venit?